

Sygn. akt I ACa 1417/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 listopada 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Anna Miastkowska

Sędziowie: Anna Cesarz

Joanna Walentkiewicz – Witkowska

Protokolant: st. sekr. sąd. Agnieszka Nowak

po rozpoznaniu w dniu 13 listopada 2019 r. w Łodzi na rozprawie

sprawy z powództwa L. O.

przeciwko Skarbowi Państwa-Dyrektorowi Aresztu Śledczego w P.

o zadośćuczynienie

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim

z dnia 30 sierpnia 2018 r. sygn. akt I C 1516/17

1. oddala apelację;

2. zasądza od powoda L. O. na rzecz Skarbu Państwa reprezentowanego przez Prokuratorię Generalną Rzeczypospolitej Polskiej

w W. kwotę 4.050 (cztery tysiące pięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt I ACa 1417/18

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z 30 sierpnia 2018 roku, wydanym w sprawie z powództwa L. O. przeciwko Skarbowi Państwa – Dyrektorowi Aresztu Śledczego w P. o zadośćuczynienie z tytułu naruszenia dóbr osobistych, Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim oddalił powództwo.

Powyższe rozstrzygnięcie zapadło na podstawie następujących ustaleń faktycznych, które Sąd Apelacyjny podzielił i przyjął za własne:

Powód L. O. odbywał karę pozbawienia wolności w Areszcie Śledczym w P.. W dniu 3 października 2017 roku złożył do Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim skargę na zachowanie funkcjonariusza Aresztu Śledczego w P., który w dniu 24 września 2017r. będąc dowódcą zmiany, podczas porannego apelu zwrócił się do niego słowami wulgarnymi słowami. Sędzia penitencjarny zarządził przekazanie skargi Dyrektorowi Aresztu Śledczego w P. jako właściwemu do załatwienia. Dyrektor Aresztu Śledczego w P. przeprowadził postępowanie wyjaśniające, a w jego

toku ustalił, że w dniu 24 września 2017 roku apel poranny prowadzili sierż. R. S., sierż. M. G. oraz dowódca zmiany ppor. A. B.. Dowódca zmiany ppor. A. B. zaprzeczył, aby ubliżał powodowi zaznaczając, iż stosunku do osób pozbawionych wolności postępuje praworządnie, humanitarnie i z poszanowaniem ich godności osobistej. Pismem z dnia 30 października 2017 r. Dyrektor Aresztu Śledczego w P. zawiadomił powoda o uznaniu skargi za bezzasadną oraz pouczył o prawie wniesienia skargi do Dyrektora Okręgowego Służby Więziennej w Ł..

W tak ustalonych okolicznościach Sąd I instancji uznał powództwo za nieuzasadnione, gdyż to na powodzie spoczywał ciężar udowodnienia, że pozwany naruszył jego dobra osobiste. Powód nie sprostał temu obowiązkowi. Nie zaoferował bowiem dowodów, potwierdzających, że w dniu 24 września 2017r. funkcjonariusz Aresztu Śledczego w P. naruszył jego godność osobistą. Powód złożył dwa wnioski dowodowe o przeprowadzenie dowodów z dokumentów tj. zawiadomienia o możliwości popełnienia przestępstwa złożonego w dniu 8 października 2017r. do Prokuratury Krajowej w W. oraz skargi złożonej w dniu 8 października 2017r. do Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim. Oba dokumenty mają charakter prywatny i zgodnie z art. 245 k.p.c. stanowią wyłącznie dowód tego, że powód złożył oświadczenia zawarte w ich treści. Nie stanowią natomiast dowodu potwierdzającego zaistnienie faktów zawartych w tych oświadczeniach, tym bardziej, że postępowanie wyjaśniające wszczęte na skutek skargi powoda złożonej do Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim nie potwierdziło jej zasadności.

O kosztach procesu Sąd I instancji orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Sąd nie znalazł podstaw do zastosowania w sprawie art. 102 k.p.c., ponieważ powód wystąpił z roszczeniem nieudowodnionym, a tym samym od początku powinien liczyć się z ryzykiem przegrania procesu.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł powód, zaskarżając go w całości z wniosł o zmianę wyroku na jego korzyść. W apelacji powód powtórzył zgłaszane w postępowaniu u przed Sądem I instancji zarzuty oraz wskazał, że Sąd Okręgowy odmówił przeprowadzenia zgłoszonych przez niego dowodów.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniosł o jej oddalenie oraz o zasądzenie na rzecz Skarbu Państwa – Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie była zasadna i podlegała oddaleniu.

Intencją powoda było podważenie procesu gromadzenia i oceny materiału dowodowego, lecz skarżący nie sprostał obowiązującym w tym zakresie wymogom. W judykaturze utrwaliło się przekonanie, że zakwestionowanie dokonanej przez sąd oceny dowodów wiąże się z koniecznością wykazania w przeprowadzonym rozumowaniu nieprawidłowości z punktu widzenia reguł logicznego myślenia, doświadczenia życiowego i właściwego kojarzenia faktów, bądź pominięcia przez sąd istotnych dla rozstrzygnięcia sporu elementów materiału dowodowego. Za niewystarczające uznaje się natomiast przeciwstawienie tej ocenie subiektywnej wersji i znaczenia zdarzeń (wyrok SN z 16 grudnia 2005 r., III CK 314/05; wyrok SN z 18 czerwca 2004 r., CK 369/03; wyrok SN z 5 sierpnia 1999 r., II UKN 76/99), a do tego właściwie ograniczyły się uwagi skarżącego, który mimo odmiennych wyników dotychczasowego postępowania dowodowego pozostał przy swoich twierdzeniach o naruszeniu jego dóbr osobistych. To naruszenie powód upatrywał w użyciu w stosunku do jego osoby słów powszechnie uważanych za obelżywe w czasie apelu wieczornego w dniu 24 września 2017 przez funkcjonariusza służby więziennej. Powinien zatem wykazać, że zdarzenie tego rodzaju miało miejsce.

Apelujący wprawdzie podniósł, że Sąd I instancji nie przeprowadził dowodów przez niego zgłoszonych, ale uczynił to jedynie ogólnikowo, nie podważając żadnego ustalenia faktycznego poczynionego przez Sąd I instancji. Dla uzasadnienia analizowanego zarzutu skarżący podniósł jedynie, że z uwagi na przebywanie w izolatce nie mógł przedstawić dowodów potwierdzających nieprawidłowości w działaniach funkcjonariuszy strony pozwanej. Okoliczność ta nie zwalniała go z powinności wynikającej z art. 6 k.c., nakładającego ciężar dowodu na stronę która z danego faktu wywodzi skutki prawne. Potwierdzeniem stawianych przez powoda zarzutów nie mogły być

składane przez niego zawiadomienia do prokuratury o możliwości popełnienia przestępstwa, tym bardziej, że nie zostały rozstrzygnięte pozytywnie. Skoro zatem apelujący nie zaprezentował żadnych argumentów jurystycznych, logicznych, czy wynikających z doświadczenia życiowego, w wyniku których możliwe byłoby podważenie kluczowych dla sprawy ustaleń faktycznych to apelacja nie mogła odnieść zamierzonego skutku i prowadzić do zmiany zapadłego w sprawie rozstrzygnięcia w kierunku przez niego postulowanym. Fakt, iż skarżący złożył zawiadomienie mówiące o niewłaściwym zachowaniu funkcjonariusza, a nadto składał inne skargi dotyczące służby więziennej nie przesądza o zasadności powództwa.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. w związku z art. 397 § 2 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną.

O kosztach postępowania orzeczono stosownie do wyrażonej w art. 98 k.p.c. zasady odpowiedzialności za wynik sporu w związku z art. 108 k.p.c., w związku z art. 32 ust 3 ustawy z dnia 15 grudnia 2016 r. o Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej (tekst jedn.: Dz. U. z 2016 r. poz. 2261) oraz § 2 pkt 5 w zw. z § 10 ust 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z dnia 5 listopada 2015 roku poz. 1800). zasądzając od powoda na rzecz Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej, kwoty po 4050 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym. W ocenie Sądu Apelacyjnego, nie zachodziły w sprawie jakiegokolwiek podstawy do zastosowania art. 102 k.p.c. Wobec argumentacji Sądu Okręgowego przedstawionej w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia powód winien liczyć się z możliwością przegrania sporu.